

Δὲν οὐκ πλήττον καὶ Βουλγάρων
κομητὰ δολοφῶνα,
κουρελίσματα λαβάρων
καὶ τροπή, ποὺ πάει γόνα ;

Δὲν οὐκ πλήττον καὶ κοκκάλων προποταρικῶν τριγμοὶ
μὲς' στὰ κρῖνα μῆγματα,
καὶ δασκάλων στεναγμοὶ
καὶ στηθοκοπήματα,
ποὺ τ' ἀντικοπιλλοβόλα περιμένοντες τοῦ Γιάφρο
κρῶνα βαρελῶν ἄφρας σὺν ἑλαίρῳ κ' ἔδυνάραφ ;

Δὲν οὐκ πλήττον παντελῶς τὰ κηφηραῖά τὰ νέα,
σαρκασμοὶ καὶ μῦθοι μώμων,
κ' ἔρευται τῶν Ἀστυνόμων
γὰρ ν' ἀνεύρουσιν τὸν Μπουλιτζῶν, τῶν φριμάδων τὸν φρονεῖ ;

Δὲν οὐκ πλήττον κἀν ἐξάφνης κἀθὲς ρήτορος Ρωμηοῦ
γὰρ τὰ πέντε τοῦ φριμοῦ ;
Δὲν οὐκ πλήττον τὰ συνήθη, θέσεις, θέσιμα, θεσμοί,
καὶ τῶν φράγκων ἔκπερσοι ;

Μῆτε τὰ γωστόα ρουσαφέτια, ποὺ πολλοὶ γὰρ τοῦτα νέφτει
βάζουσι καὶ τῶν γονέων ; ...
δὶα σάχλα, μούχλα, πλιθίς... κ' ἡ Κυβέρητος δὲν πάφτει
γὰρ νὰ γίνῃ κἀν νέον.

Μῆτε προσεχῆς ἀγῶν
προμηγνύει' ἐκλογῶν,
γὰρ κἀ' ὄητε τὴν πατρίδα σὺν ἀρχαίῳ Ἀμαζῶνα
'στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα.

Δημονήστε γὰρ ἄλλο τοῦς Ρωμηοῦς τοῦς παπαγάλους
καὶ ριχθῆτε' στὸ χαοίς,
ν' ἀνικροῦστέε ροδῶνας, κόσμους ξένους, κόσμους ἄλλους
νέας πλάσεως χροσῆς.

Τίποτα τώρα μὲς' σὲ αὐτὰ μου φητορῶν εἰς μὴ φρονή
καὶ βαθεῖα μὲ σιγανεῖ,
κ' ἄν καὶ σὺ, βρε' Περικλιε, θέλης τώρα τὸ καλὸ σου
κ' ἀπὸ τὴν μονοτονίαν ν' ἀνασῆν τὸ μωαλό σου,
ρίζου' στὸ χαοίς μ' ἔμενα
νὰ περῆς χαριτωμένα.

Π. — Θὰ γενῶ χαιοσοπότης, ἀδελφὲ μου, μετὰ σοῦ,
καὶ' μορεῖ μὲ σὲν' ἀντίμα
νὰ λουσθῶ στὸ θεῖον νᾶμα
τῆς ἀρχαίας Κασταλίας μὲ στεφάνους ἐκ μισοῦ.

Φ. — Ἔλα σὺ, πηλοῦ πηλέ,
σ' ἔνα κόσμῳ δναιρόδῃ...
ροσφ' ἀδῖον τὸν ναργιλὲ
καθισμέγος στεναροπόδι.

Π. — Μὲ χαοίς τοῦς φίλους κέρνα
κ' ὄρεσ τώρα στὰ Κουβέρνα.
Δημονῶν ρεπουμπλικάνο, ἰσμονῶν καὶ Θεοτόκῃ,
κ' ὄ, τι ζήτημα θυλλεῖται,
μὲ κ' ἀποῦς τοῦς Ἀστυνόμους, ποὺ γυροῦσιν τὸν Κουτρώκῃ,
δοῖς καὶ Μπουλιτζῶν καλεῖται.

Παραῖτο τοσαυτὴν πλῆξιν καὶ κουβέντας κουτουροῦ...
θὰ γενῶ χαιοσοπότης κ' ἔνας μόρτης τοῦ καιροῦ.

Φ. — Τώρα λέγομ' εὐτυχῆς
καὶ Μουσῶν μὲ πλῆν νᾶμα...
ποῖα τέφρις τῆς γυχῆς
καὶ τοῦ πνεύματος συνάμα.

Σίμως λοιπόν, τραλλέ,
'στοῦ χαοίς τὸν ναργιλὲ,
ὀποῦ μοιάζει κουμπαρῶ,
νὰ ρουφήξῃς τὴν χαρᾶ.
Δὲν καλὰμα βλέπεις ἔχει, κ' ἄπ' τὰ δύο πάρε τόνα
τῆς ζωῆς τῆς μονοτόνου νὰ ξεχώσης τὸν ἀγῶνα.

Ὀπτασία Θεοπεσία.

Φ. — Θείος δειροῦς μ' ἰδῆν...
βλέπω' μπροῦς μου τὴν Ἑλλάδα,
τὴν λαχρὴν τὴν ἀειδάδα,
μὲ μαρτυρικὸ στεφάνι.

Τι μεγάλ' ἡ συμφορὰ τῆς !...
κλαίει σὲ ξηρὸν δαρπῶνα,
κατὰ γῆς τὰ λάβαρά τῆς
κ' ἡ χροσὴ τῆς ἡ Κορῶνα.

Τὴν κνιτάζω... κίττω νεθεῖ
κ' ἔμπροῦς σ' ἔλους διακονεῖς,
μῆπως καὶ βρεθῆ κανένας ἀπὸ τόσουσ' στὸν καιροῦ τῆς
νὰ σηκῶσῃ τὴν κορῶνα καὶ τὸ κάθε λάβαρό τῆς,
γαλὶ δύναμι δὲν ἔχει νὰ τὰ κἀν μοναχῇ
καὶ τὰ βλέπει πετωμένα μὲς' στοῦς δρόμους ἡ φτωχῇ.

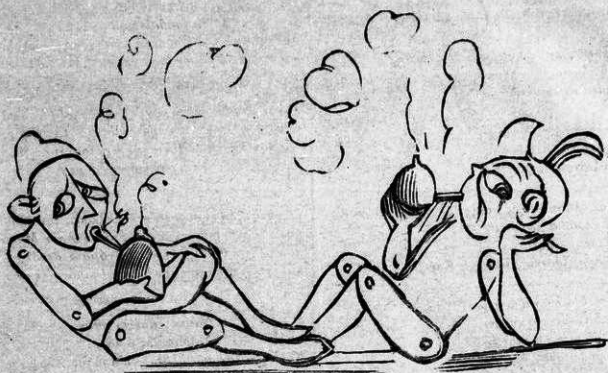
Ἡ κλεινὴ τῶν φῶτων μάννα
ξανθίνεται ζητηνά.
Καὶ κνιτάζουσι οἱ μεγάλοι τὴν πολλὴ τῆς ζητηνά,
καὶ φωνάζουσι στὴν μητέρα :
πήγαυε καὶ παραπέτρα,
οὔρε σ' ἄλλῃ γειτονιά.

Ἡ κλεινὴ τῶν φῶτων μάννα
πρὸς οὐτῆρας ἀνιτῆς,
καὶ σὲ ταμπουρᾶ τόνει
νέον ζητηνάς παιδνα.

Ὅλο καὶ παρακαλεῖ,
πονοῖς ὀλιγο, πονοῖς πολὺ,
καὶ τὴν βλέπουσ' Ἐδουάρδοι, Γουλιέλμοι καὶ Φραγκᾶσκοι,
καὶ τὸ δικρο τῆς γυρεῖσι, μὰ τὸ δικρο τῆς δὲν' βρίζουσι.

Ἀπ' ἑδῶ κ' ἔκει τὴν διόχρονον,
Ἀρκοδιόροφους τὴν σπαρῶχρονον
καὶ παλῶβλαχοὶ μὲ γέλοισι,
πλὴν περὶ οἱ δόξῆς γέφῃ
κ' ἄπ' ἔκει τὰ μάπα στεφάνι
πρὸς τοῦ μούστου τὰ βαρέλια.

Ἄλυσσιδες τραγοῦδῃ
σκληρωμένον τῆς παιδιῶν,

πλήν Ολέμπους δέν πηδῶ
μὲ τὴν χάρι' Ἰασηδίων.

Πάει καὶ παρακαλεῖ
καὶ τὴν Πέλη τῆς Ψηλῆς,

ὁ Σουλτάνος σὺν τῆν βίλει συγγενεῖται καὶ θαυρῶζει
ἐπεὶ σβόδος Μπαζηγιῶδες καὶ Ὁσμανηδες τῆς χαρῆς
καὶ βελούδα καὶ μετῶρα νὰ τὰ στρώσῃ νὰ κοιμάται,
καὶ τῆς δίνει καὶ μὲ τρόπο μὴ κλαυτῶ νὰ τὸν θυμάται.

Πάει καὶ τοὺς σηκπιούχους τῆς νὰ φεύγουν κάθε χρόνο
καὶ οἱ μεγάλοι συγγενεῖς νὰ πηλατοῦν μὲ πόνο,
ἀλλ' ὅμως βλέπει πῶς κινεῖς
ἀπὸ τοὺς τίσιους συγγενεῖς
καὶ μὲ τὸν σηκπιούχων τῆς δὲν κάμπτεται τὰ λόγια,
καὶ λέει τότε μοναχῆ:
χαρὰ σ' ἐμὲ τὴν εὐτυχή,
ὅτι κερμέντω προκοπῆς ἀπὸ συγγενολόγια.

Ἰδοὺ, τὴν βλέπω πρὸ κοντῆ... τὸ πρόσωπό τῆς δείχνει
μὲ ραπισμάτων ἴζη.

Ὡ νά... σὺν πρώτο ὀράσημα τὴν βλέπω νὰ ποτῆ,
καὶ σὺν τῆς ἑλθῆ δευτερο τὸ πρώτο ἰσημονεῖ,
ὅταν τῆς δόξουν τῆς φτωχῆς καὶ τρίτο πού σημαίνει,
καὶ τὰ τρία ἰσημονεῖ καὶ τίτατο προσμένει.

Ἰδοὺ, τὴν βλέπω πρὸ κοντῆ,
τῆς ὀμιλῶ δὲν ἀπατῶ.

Ἰσχυρῆς μόνῃ σ' ἴσημα τὸν Κόδορον τῆς Παλάτια,
καὶ ἴσο φῶς πού χένεται μὲσ' ἀπ' τὰ θεῶ τῆς μάχη

σὲ κῆτι λείψανα βουβῆ προγονικῶν ἀρμάτων
μορῶζει σὺν φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σὲ μάμαρα μνημάτων.

Π.—

Ναί, καὶ ἐγὼ σὲ βλέπω μὲρὸς μου,
φάρε καὶ φανὲ τοῦ κόσμου.
Στέκεσαι γονατισμένη σὲ προπόλια τοσοῦ,
καὶ κιντῶζω, μίτηρο μύθων,
πῶς ἀντλεῖς ἀπὸ τὸν πίδακ
τῶν κορῶν τοῦ Λαλασοῦ.

Τὼς ἀπὸ παντοῦ τὴν σφίγγει
τὴν φτωχῆ, τὴν ραπισμένη,
μόνο ρουσοφτηθὼν ἀνάγκη.

Καὶ τῆς σφίγγουν τὸ λαγύγγι
χιματιζῆδες λιμοσμένῃ
καὶ Ἀφρατῆς οὐραγονιούτῃ.

Ὁ κάλλος ὀπτασίας!... ἐξοπέτρια καὶ καπλάγια
φρονάζουν ἔργα λέσσα, φρονάζουν ἔργα μόλια,
καὶ ἑκείνη θυμοσμένη τρομάζει τὰ Βαλκῆνα
μὲ τοῦ Βουλκῆν καὶ Γῆρο τῆντιορμυλοβόλια.

Βουβαίνονται κηφήνες,
ποὺ μὲ χαοῖς μεθοῦν,
τρίττοιες καὶ δελφίνες
τὰ παρακολουθοῦν.

Ἰδοὺ καὶ νέος Στόλος,
καὶ ὁ Πίλλης φλογοβόλος

φρονάζει σὲ καθένα μισέλληνα Μαγαράο
καὶ σ' ἄλλαι τῆς μαγάρου: εἶμαι Βουλκῶν καὶ Γζάρο.

Ναί φθάνουν ἀπὸ πέρα
καὶ σὺ φτωχὴ μητέρα,
παύεις τὸν κοπετόν.

Καὶ τώρα σὸν ἀρκοῦδα
χορεῖται σὲ βελοῦδα
Σουλτάνων δωρητῶν.

Φ. — Ναί, κί' ἐγὼ σὲ βλέπω μέρους μου, φέρε πόθων καὶ φανέ,
σ' τὰ καρδία περπατεῖς
κί' ὀλοῖνα σὺν ἡγεῖς
τὴ κανόνι νὰ τὸς κἀνη, Χόστις, Βικερς ἢ Κανέ.

Πλὴν ἐγὼ φωνάζω πέρα :
γί' αὐτὰ κάνει τὸ κανόνι,
ποῦ τὸ εἶχ' ἢ κοινεῖρα
σὸν χρωσιῶ καὶ δὲν πληρόνει.

Τώρα βλέπω νὰ φουσκῶνουν τὰ πολεμικὰ τῆς στέρα,
κί' ἄδους ὀλοῖνα ἐπαλλήλους μεταθίτουν τὰ κοι βίερα
μὲ τάντιορπιλλοβέλα τοῦ Βουλκῶν τοῦς μεταφέρει
σὲ διάφορὰ τῆς μέρη.

Τώρα τὸ σὺμπαν πυρπολεῖ,
κανένα δὲν παρακαλεῖς,
ἀλλὰ μὲ βρόντους ἀπατῶν
σ' τὸν ἀλλοφύλων νὰς βροσιῶς,
καὶ μὴτ' ἐμμέρος σ' ἀγάλλεται καὶ σ' ἀδριάντας τάφω
δείχνεις τ' ἀποικνημάτα τῶν τῶσων σου κολέφων.

Π. — Ποῖον ὕνερον πολέμου... νίκης ἄστρον ἀναίτλει...
τόπλοστῆσιον τοῦ Σιάγερ Μάνιχερ τουφέκια στέλλει
σ' τοῦ μεγάλου Σταγερῆτος τοῦς μαχημοὺς φιλοσόφους
μὲ τὰς γλώσσας τὰς ἐστροφους.

Σάλπιγγες ἤχουν πολέμου, κτύποι, ποδοβολητὰ,
μ' ὄπλα Μάνιχερ βρονχῆται νέος θηριώδης Ἄρης,
κί' ἀπὸ τὰ νεοφερμένα περισεύουν ἀρετὰ
καὶ γιὰ τοὺς ἀπαλλαγέντας καὶ τοὺς κνηνητοῦς τῆς Βάρης.

Ὁ Βουδοῦρης ἐν τῷ μέσῳ πολεμῶρχων καλλινίκων
στρέφει λαῦρος πρὸς τὸν Αἴμων,
κί' ὄπλα σ' ἄλλαις διανέμων
ἴτε παῖδες, ξεφρονίζει, κατὰ ληστοφυροδίκων.

Ἐσπολλίζονται κί' οἱ πρῶτοι κἀθε νησιτικῆς ἀγέλης
κί' σερβάρμοις ἐκείνοι, ὁ καὶ πρῶτη τῆς Πετιέλης.
Ἐσπολλίζεται κί' ὁ κλήρος καὶ τὸ κἀθε μοναστήρι,
πάντα νὰ χωρῶμε πολέμου τὴν ἢ μοῖρα μας γραστῶ,
κί' ἐπὶ τέλους συλλαμβάνουν τὸν Μπουλιτῶν τὸν κακομοῖρη,
ποῦ καλεῖται καὶ Σταυρέκας καὶ Κουτρῶκης ἐν ταυτῶ.

Νῆσι νίκης ἀλαλῶζον μὲ πολλὴν παροξυσμὸν
καὶ προσέχονται μὲ κόπον καὶ ζητοῦν προβιβασμὸν.
Διατάγματα πρὸς τοῦτο καταρτίζει κἀθε κλάδος
κί' ἀναγράφεται ὁ ἕκείνα πῶς ἡ νίκη κῆται κόποις,
καὶ χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν Κορῶνα τῆς Ἑλλάδος
ἀπὸ τὰ συγγελογῆνα νὰ γυριστῶ τῆς Ἐδρώνας.

γιὰ νὰ βάλῃ ἰσόμοια τῆς, ὅπως λέγ, φροδοῦ ἀπαιτεῖ
σὲ προβιβασμῶν χωρεῖ,
τὰ σηκόνουν ἐπὶ μάλης οἱ βραβειῶνες τὰ κλέα
καὶ τὰ τρέχουν ἄρον ἄρον εἰς τὸν Ἀντιβασιλεῦ.

Πάλιν Στάδια κυττάζω κί' Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας,
σποῦ φόρμιγγες Πινδάρων τοῦς ἔμυθον εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀθληταὶ συναμιλλῶνται μὲ Κροτωνιάτου μῦς,
ἄλται, παλαισταί, ἄρομεῖς.

Πλήθος ἔξωθεν συρρεῖ σ' τῆς Ἑλλάδος τὸν κλαυθμόνα,
πάλιν Ἑλλήν φθάνει πρῶτος μὲσ' ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα,
πάλιν λαχὰ θριάμβων καὶ τερχάματα μεγάλα,
κί' ἔρχεται σ' τὴν μνήμην δλων ἀληθινοῦτος φευγάλα.

Φ. — Νάτος... ἀπέως φθάνει
Σιμόπουλος ὁ πάνν.

Καὶ σὸ καλὸς μῦς ἤλθεσ μοσ' ἀπὸ τὰς Ἐδρώνας,
ποῦν εἶδες, ποῦν δὲν εἶδες; πῶς τῶσων εὐσιώπας;
Τι λέν' σ' τοῦ Γολουχόφου γί' αὐτὴ τὴν Ρουμανία;
Τι ξέρες γιὰ τὴν Κρήτη καὶ τὴν Μακεδονία;
Ξέρω πῶς ἂν ὁ Ράλλης δὲν πῆσῃ τὸν Ὀκτώβρη
θὰ πᾶμε κατὰ κρῆτος, κί' ἀπὸ τὸ Θοδὸ νὰ τῶβρη.

Τώρα ἔξυπνησα καὶ ξύπνα... φοικαλέα παραζάλη
μοῦ σκουίζει τὸ κεφάλι.
Νόμιμα μὲ τὸ χασις, Περικίετο μασκαρά,
πῶς εὐς κόσμουσ μυθικοῦσ θὰ πετάξω μὰ χαρὰ
κί' εἰς ἐκαστοῖς παραδείσων εὐνυχίας περιουσιῆς,
κί' εἶδα πάλιν ὄσα βλέπω καὶ χωρὶς νὰ πῶ χασις.

Π. — Κί' ἐγὼ νόμιμα πῶς κόσμουσ θὰ μ' ἀφήραξες τερπνός,
ὄμοις τίποτα δὲν εἶδα
παρὰ μόνον τὴν πατιρίδα,
ποῦ τὴν βλέπω καὶ ξυπνός.

Φ. — Τὴν ἐπάθαμε κί' οἱ δύο μας, Περικίετο πατριώτη...
Π. — Λέξον τὸ λοιπὸν σὴν ἡλίφι, Φασουλή γαιουσοπίτη.

Καὶ καρπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίαις.

Λοιπὸν οἱ Χρυσικοῦποι — χρυσοῖρι ἰσόμοια τῶν —
λαμπρὸν Ραφείον ἔδρσαν εἰς τὸ Κατῆστημὶ τῶν,
καὶ τοῦτο διαωρῆσαν ὡς διαρκεῖς ἐπόπται
Ἄραπης καὶ Χαλκωματῶσ, ἄρῶ φημιμοῖνο κῶπται.
Μὰ τὶ Ραφείον τέλειον, λῆσ κί' ἐναί' σ' τὰ Παρῶσι...
χαρὰ σ' τὸν ποῦ τὴν τέχνη τῶν θὰ πᾶν νὰ γνωρισθῇ.
Ὁμοῖς ἀποσῶσε κί' ἐμῆσ τοὺς ταπεινοὺσ σῶσ ὀδύλουσ
σῶεσ τῶν συρμῶν οἱ λέοντες, καὶ μὲ βαρὶ διάδικιον
προσρῶξετε ταχύποδες εἰς τοὺς Χρυσικοποῦλοισ,
ὄδδσ Σιαδῶν κί' ἄντιμῶ σ' τὸ πᾶλλενουσ Ἀροσκόπου.
Καὶ τώρα τοὺς εἰχαριστῶ γιὰ μὲ λίγα λόγια
μοσ' χάρισαν ἔχωραφιστὴ τὴν μόθησ μου τὴν τζόγια,
ἂν κί' εἰχαριστοῖσ γιὰ μᾶσ λογίεται μεγάλη
νὰ μὴν ἀπεικονίεται τῆσ μόθησ μας τὸ χάλι.

Ἡ ἔκανομένη Κατοχὴ τοῦ Βόκου, συμπολιταί,
κατὰ μικρὰ φυλλάδια πετᾶται καλεῖται.